

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Reverendo Et Vere Patri Svo Ioanni Stvpitio, Sacrae Theologiae professori
Augustinianae familiae Vicario F. Martinus Luther discipulus, Salutem &
seipsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

REVERENDO ET

VERE PATRI SVO IOANNI STUPI

tio, Sacrae Theologiae professori Augustinianae

familiae Vicario F. Martinus Luther discipulus,

Salutem & seipsum.

EMINI REVERENDE PATER, inter iucundissimas & salutare fabulas tuas, quibus me solet dominus IESVS mirifice consolari, incidisse aliquid quando mentionem, huius nominis poenitentia, ubi miseri conscientiarum multarum, carnificumque illorum, qui praecipis infinitis eisdemque importabilibus, modum docent (ut uocant) confitendi, te uelut e caelo sonantem excepimus, quod poenitentia uera non est, nisi quae ab amore iustitiae & dei incipit. Et hoc esse potius principium poenitentiae, quod illis, finis & consumatio censetur. Haesit hoc uerbum tuum in me, sicut sagitta potentis acuta coepitque deinceps cum scripturis, poenitentiam docentibus, conferre. Et ecce iucundissimum ludum, uerba undique mihi colludebant, planeque huic sententiae arridebant & assultabant, ita, ut cum prius non fuerit ferme in scriptura tota, amarius mihi uerbum, quam poenitentia (licet sedulo etiam coram deo simularem, & fictum coactumque amorem exprimere conarer) nunc nihil dulcius aut gratius mihi sonet, quam poenitentia

Ita enim dulcescunt praecepta dei, quando non in li-
bris tantū, sed in uulneribus dulcissimi Saluatoris
legenda intelligimus, Post hæc accessit, qđ studio &
gratia eruditissimorū uirorum, qui nobis Græca &
Hebræa officiosissime tradūt, didici, idem uerbum
 μετανοια Græce Metanœa dici, a meta & noein, id est a post
 resipiscen- & mentem, ut sit pœnitentia seu metanœa, resipiscē
 tia. tia, & post acceptum damnum, & cognitum erro-
 μετανοια resipiscere rem, intelligentia sui mali, quod sine mutatione affe-
 ctus & amoris fieri est impossibile, quæ omnia Pau-
 linæ Theologiæ ita respondent apte, ut nihil ferme
 aptius Paulum illustrare possit, meo saltem iudicio
 Deniq; profeci & uidi, Metanœan, nō modo a post
 & mentem, sed a trans & mentem posse deduci (sit
 sane uiolentum) ut Metanœa trāsmutationem men-
 tis & affectus significet, quod non modo affectus
 mutationem, sed & modum mutādi, id est, gratiam
 dei uidebatur spirare. Nam transitus ille mentis, id
 est, uerissima pœnitentia, celeberrimus est in sacris
 literis, ut quem phæse illud uetustum, olim significa-
 uit, CHRISTVS exhibuit, & longe ante Abraham
 quoq; figurauit, quando transitor, id est, Ebræus
 uocari cœpit, traiectus, scilicet, in Mesopotamiam
 ut Burgen, docte docet, Huic & titulus ille psalmus
 concinit, ubi Idithun, id est, transiliens cantator in-
 ducitur. His inhærens, ausus sum putare, eos falsos
 esse, qui operibus pœnitentiæ tantum tribuerunt,
 ut pœnitentiæ uix reliquum nobis fecerint, præter

frigidas quasdam satisfactiōnes, & laboriosissimā
 cōfessionem, latino scilicet uocabulo abducti, quod
 pœnitentiā agere, actionem magis sonet, q̄ muta
 tionem affectus, & Græco illi, Metanoīn, nullo mo
 do satisfaciāt. Hæc mea, cum sic ferueret meditatio,
 ecce subito cœperunt circū nos strepere, immo clan
 gere, noua indulgentiarū classica, & remissionū buc
 cinæ, quibus tantū non ad strenuum belli studium a
 nimaremur. Breviter, neglecta ueræ pœnitentiæ do
 ctrina, a deo magnificare præsumperunt, nō pœni
 tentiam, non saltem uilissimam eius partem, quæ sa
 tisfactio dicitur, sed eiusdem uilissimæ partis remis
 sionem, ut nunc q̄ sit ita magnificari audita. Deniq̄
 impia & falsa, & hæretica docebant, tanta authori
 tate (temeritate uolui dicere) ut qui uel contra muti
 ret, statim hæreticus, igni deuotus esset, & æternæ
 maledictionis reus. Ego horū furori occurrere non
 potens, statui modeste eis dissentire, & in dubiū uo
 care eorum dogmata, fretus oīm doctorum, totius
 q̄ Ecclesiæ sententia, quod etiam satisfacere melius
 sit, q̄ satisfactionem remitti, id est, indulgentias redi
 mere, nec est ullus, qui aliter unq̄ docuit. Itaq̄ dispu
 tauī, id est, summa, media, infima, omnia in malum
 capitis mei irritauī, quantum per hos, pecuniarum
 (heus animarū dicendum fuit) zelatores fieri ac per
 fici potest. Sic enim suauissimi homines, crassissima
 astutia instructi, cum negare nō possint ea, quæ dixi
 fingunt summi Pontificis potestatem lædi meis di

MARTINVS LV. AD IOAN. STVPITIVM.

Prouerbi
um
κῶςχοςος
ἐμλαχά
vois.

sputationibus. Hæc est causa R. P. quod ego nūc in
foelicitate in publicū prodeō, qui semper anguli ama
tor fui, & ipse eligens spectare pulcherrimū nostro
seculo ingeniorū ludum, magis q̄ spectari & rideri.
Sed (ut uideo) oportet & Corchorū inter olera uide
ri, & nigrū statui inter alba, decoris scilicet & Vene
ris gratia. Rogo itaq̄, has meas ineptias suscipias,
& qua fieri potest industria, ad optimū Pontificem
Leonē decimū, transmittas, ut sint ibi mihi aduersus
studia malignantiū, uice alicuius paracliti, nō quod
te mihi cōiungi periculo uelim, meo solius periculo
hæc egisse uolo. Christus uiderit, sua ne sint an mea,
quæ dixi, sine cuius nutu, nec summi Pontificis ser
mo, est in lingua eius, nec cor regis in manu sua. Hūc
em̄ expecto iudicem e Romana sede pronunciantē.
Cæterū, minacibus illis meis amicis, nihil habeo q̄d
respondeā, nisi illud Reuchlinianū, Qui pauper est,
nihil timet, nihil potest p̄dere. Res nec habeo, nec cu
pio. Famā & honorem, si habui, assidue nunc perdit
qui perdit. Vnū supe est imbecille & assiduis fatigatū
in cōmodis corpusculū, q̄d si qua ui uel dolo abstule
rint (in obsequiū dei) forte una uel duabus uitæ ho
ris me pauperiorem facient. Sufficit mihi dulcis re
demptor & propitiator, dominus meus Iesus Chris
tus, cui cantabo, q̄ diu suero, si quis autem noluerit
cantare mecū, quid ad me: ululet, si libet, uel secum. I
pse dñs Iesus seruet te in æternū mi pater suauiissime
Vuittenbergæ, die sanctæ Trinitatis, M. D. XVIII.